



Arrest

nr. 134 785 van 9 december 2014
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 4 juli 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 5 juni 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 oktober 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 november 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. VERHAEGEN, die loco advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat E. IMPENS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker verklaart op 26 augustus 2008 het Rijk te zijn binnengekomen en dient op 27 augustus 2008 een asielaanvraag in.

1.2. Inzake deze asielaanvraag neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 26 juni 2009 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker stelt tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Bij arrest nr. 32 875 van 20 oktober 2009 weigert ook de Raad verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) neemt op 23 november 2009 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker.

1.5. Verzoeker dient op 30 november 2009 een tweede asielaanvraag in.

1.6. Bij aangetekend schrijven van 16 december 2009 dienen verzoeker en zijn moeder een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.7. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen neemt op 16 maart 2010 opnieuw de beslissing waarbij verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd. Verzoeker stelt tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad.

1.8. De ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf wordt op 10 mei 2010 ontvankelijk verklaard.

1.9. Bij arrest nr. 50 128 van 26 oktober 2010 weigert ook de Raad verzoeker opnieuw zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus.

1.10. De gemachtigde van de staatssecretaris neemt op 22 maart 2012 de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf van 16 december 2009 ongegrond wordt verklaard in zoverre deze was gesteund op medische problemen van verzoeker. Op dezelfde datum neemt hij wel een beslissing waarbij verzoeker en zijn moeder worden gemachtigd tot een tijdelijk verblijf van 12 maanden op grond van de medische problemen van verzoekers moeder.

1.11. De tijdelijke verblijfsmachtiging wordt, voor zowel verzoeker als zijn moeder, op 6 juni 2013 verlengd voor een nieuwe duur van 12 maanden.

1.12. De gemachtigde van de staatssecretaris neemt op 15 mei 2014 de beslissing dat de tijdelijke verblijfsmachtiging van verzoeker en zijn moeder niet langer wordt verlengd. Op dezelfde dag wordt tevens beslist tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoekers moeder.

1.13. De gemachtigde van de staatssecretaris neemt op 5 juni 2014 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker aan verzoeker. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekend schrijven van 6 juni 2014 ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt aan de heer, die verklaart te heten ,

naam : [Y.]

voornaam : [H.]

[...]

nationaliteit : Afghanistan

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen , tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Reden van de beslissing:

Op 16 maart 2010 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen en op 26 oktober 2010 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

Verweerder werpt een exceptie van niet-ontvankelijkheid van het beroep op wegens gebrek aan belang. Hij stelt dat de bestreden beslissing is gesteund op artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, dat hij bij de toepassing van deze bepaling niet langer over een discretionaire bevoegdheid beschikt en dat hij bij een eventuele nietigverklaring van de bestreden beslissing dan ook niet anders vermag dan in uitvoering van deze bepaling, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat verzoeker in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten, een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. Hij is van mening dat een eventuele nietigverklaring van de bestreden beslissing verzoeker niet tot voordeel kan strekken.

De Raad merkt op dat verzoeker betwist dat toepassing kan worden gemaakt van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, zodat niet zonder een onderzoek van de middelen kan worden gesteld dat vaststaat dat deze wetsbepaling toepasbaar is. Daarenboven moet worden benadrukt dat verzoeker de schending aanvoert van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en dat voormelde verdragsbepalingen primeren op de door verweerder ingeroepen wetsbepaling. Door te stellen van oordeel te zijn dat de aangevoerde schending van deze verdragsbepalingen ongegrond is, loopt verweerder vooruit op het onderzoek van dit middel door de Raad.

Er kan niet zonder meer worden gesteld dat verzoeker geen belang heeft bij de nietigverklaring van de bestreden beslissing. De exceptie wordt verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 7, eerste lid, 1°, 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

"Eerste onderdeel

Artikel 7, eerste lid, 1° Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

*"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven] :
1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;"*

In eerste instantie moet er aangevoerd worden dat een vreemdeling waarvan het verzoekschrift tot machtiging tot verblijf op medische gronden op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet

ontvankelijk is verklaard voorlopig gemachtigd is om op het grondgebied te verblijven. Hij beschikt namelijk over een attest van immatriculatie.

Verzoekende partij bevindt zich aldus in het eerste deel van het eerste lid van artikel 7 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing heeft dit niet vermeld, noch in overweging genomen. De gegeven motivering is mist dus niet enkel draagkrachtige feitelijke gronden, maar eveneens draagkrachtige juridische gronden. De motivering is niet afdoende en schendt daarenboven artikel 7 van de Vreemdelingenwet.

Tweede onderdeel

In ondergeschikte orde, zo Uw Raad zou oordelen dat artikel 7 van de Vreemdelingenwet niet geschonden werd, dient er aangevoerd te worden dat verwerende partij een verzoek tot machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet heeft ingediend dat ontvankelijk werd verklaard.

Verwerende partij maakt melding van het feit dat op 16 maart 2010 een negatieve beslissing werd genomen door het CGVS in verzoekers' asielaanvraag, en dat deze beslissing op 26 oktober 2010 door Uw Raad werd bevestigd. Verder haalt verwerende partij aan dat verzoeker niet over een geldig paspoort met geldig visum beschikt. Dit zijn de twee enige argumenten waarop de bestreden beslissing gefundeerd is (stuk 1).

Verwerende partij maakt echter helemaal geen melding van de aanvraag tot medische regularisatie die verzoeker op 16 december 2009 indiende, en die op 10 mei 2010 ontvankelijk werd verklaard. Deze aanvraag is nog hangende, aangezien verzoeker tot op heden geen beslissing kreeg betekend.

Door aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten te geven zonder daarbij rekening te houden met een mogelijke schending van artikel 3 EVRM en vooraleer dat de beslissing in de aanvraag tot medische regularisatie aan verzoeker werd betekend, ging verwerende partij uiterst onzorgvuldig te werk, en werd bijgevolg het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden.

Dit beginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken¹. Verwerende partij negeerde echter volkomen de hangende aanvraag tot medische regularisatie en de ernstige gezondheidsproblemen die hierin aangevoerd worden. Dit kan men bezwaarlijk zorgvuldig noemen.

Verder schendt de bestreden beslissing de motiveringsplicht doordat er met geen woord wordt gerept over de hangende aanvraag tot medische regularisatie. Nergens maakt verwerende partij een afweging of het bevel om het grondgebied te verlaten eventueel een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. Een motivering die slechts ingaat op bepaalde zaken in een dossier en niet met andere fundamentele elementen is niet afdoende.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vereist van verwerende partij daarenboven dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. In casu werd hiernaar niet gekeken. Verzoeker vormt in België een gezin met zijn ernstig zieke moeder. Door verzoeker het bevel te geven om het grondgebied te verlaten, zal zijn gezinsleven zoals beschermd door artikel 8 EVRM verbroken worden. Verzoekers' moeder kan verzoeker immers niet volgen naar Afghanistan, omdat ze haar levensnoodzakelijke behandeling daar niet kan verkrijgen, en een terugkeer voor haar een schending van artikel 3 EVRM zou inhouden. Hiermee hield verwerende partij totaal geen rekening. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet werd dan ook geschonden.

Verzoeker wenst omwille van de voorgaande redenen dan ook de nietigverklaring te bekomen van de aangevochten beslissing.

Het verzoek tot nietigverklaring dient ontvankelijk en gegrond verklaard te worden."

3.2.1. Wat de ingeroepen schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreft, dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

Verzoeker betoogt in wezen dat de formele motiveringsplicht is geschonden doordat met geen woord wordt gerept over de hangende aanvraag om machtiging tot verblijf op medische gronden en op grond van het gegeven niet blijkt dat enige afweging is gebeurd gelet op de medische redenen en of deze niet zullen leiden tot een schending van artikel 3 van het EVRM. De Raad merkt evenwel op dat verweerder op 15 mei 2014, en dus voorafgaandelijk aan het nemen van de bestreden beslissing, reeds had beslist dat er niet langer grond was om over te gaan tot een verdere verlenging van de tijdelijke machtiging tot verblijf op grond van de procedure artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en dit gelet op de medische problemen van verzoekers moeder. Ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing had verzoeker bijgevolg geen ‘hangende’ procedure meer op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en hij kan bijgevolg ook niet langer dienstig voorhouden dat over een dergelijke hangende procedure diende te worden gemotiveerd. De eerdere tijdelijke verblijfsmachtiging op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet vormde geen beletsel (meer) om de bestreden beslissing te nemen. Er blijkt bovendien geenszins dat verzoeker zelf enige noemenswaardige medische problemen heeft die zich kunnen verzetten tegen een terugkeer naar het land van herkomst. Op 22 maart 2012 nam verweerder zo reeds de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf van 16 december 2009 ongegrond werd verklaard in zoverre deze was gesteund op medische problemen van verzoeker zelf. Nu verweerder in de beslissing van 22 maart 2012 reeds toelichtte dat de medische problemen van verzoeker zelf niet van aard zijn dat deze een terugkeer naar het land van herkomst verhinderen of een verblijfsmachtiging in België noodzakelijk, blijkt evenmin dat enige uitdrukkelijke motivering in dit verband zich nog opdroeg in de bestreden beslissing.

Een schending van de formele motiveringsplicht of artikel 62 van de Vreemdelingenwet of de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

3.2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij zijn beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Er dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing werd genomen in uitvoering van artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit) en van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet.

Artikel 75, § 2 van het Vreemdelingenbesluit luidt als volgt:

“Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen en de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling of de asielaanvraag niet in overweging neemt, geeft de minister of zijn gemachtigde, overeenkomstig artikel 52/3, § 1, van de wet, aan de betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten.

Onverminderd de opschortende werking bedoeld bij artikel 39/70, van de wet, worden de beslissingen van de Minister of van diens gemachtigde door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 13quinquies betekend.

[...]”

Artikel 52/3, § 1 van de Vreemdelingenwet, waarnaar voornoemd artikel 75, § 2 van het Vreemdelingenbesluit verwijst, bepaalt verder:

“Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de asielaanvraag niet in overweging neemt of de vluchtelingenstatus weigert te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling en de vreemdeling onregelmatig in het Rijk verblijft, moet de minister of zijn gemachtigde onverwijld een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven, gemotiveerd op basis van één van de gronden voorzien in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12°. Deze beslissing wordt ter kennis gebracht van de betrokkene overeenkomstig artikel 51/2.

Indien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep van de vreemdeling tegen een beslissing genomen door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen verwerpt met toepassing van artikel 39/2, § 1, 1°, en de vreemdeling verblijft onregelmatig in het Rijk, beslist de minister of zijn gemachtigde onverwijld tot een verlenging van het in het eerste lid bedoelde bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing wordt onverwijld ter kennis gebracht van de betrokkene overeenkomstig artikel 51/2.

De termijn van deze verlenging bedraagt tien dagen, en is twee maal verlengbaar op voorwaarde dat de vreemdeling voldoende meewerkt aan het terugkeertraject bedoeld in art 6/1, § 3, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen. De regeling in dit lid doet geen afbreuk aan de overige mogelijkheden tot verlenging van het bevel, zoals voorzien in de wet.”

Artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, dat werd toegepast in de bestreden beslissing, stelt daarnaast als volgt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven : 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; [...]”.

Uit voornoemd artikel 52/3, § 1 van de Vreemdelingenwet blijkt dat indien aan de vreemdeling die onregelmatig in het Rijk verblijft de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd, de staatssecretaris of zijn gemachtigde beslist dat deze vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12° van de Vreemdelingenwet bedoelde gevallen. Gelet op de bewoordingen van artikel 52/3, § 1 van de Vreemdelingenwet beschikt de staatssecretaris of zijn gemachtigde bij het nemen van zijn beslissing niet over enige appreciatiemogelijkheid indien hij vaststelt dat aan beide navolgende bepalingen is voldaan: ten eerste, de vreemdeling werd de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd én ten tweede, deze vreemdeling verblijft onregelmatig in het Rijk. De staatssecretaris of zijn gemachtigde moet bijgevolg eerst nagaan of aan deze twee voorwaarden is voldaan. Is dit het geval, dan moet de staatssecretaris of zijn gemachtigde vervolgens beslissen dat de vreemdeling valt onder de in artikel 7 van de Vreemdelingenwet bedoelde gevallen. Hij beschikt ter zake niet over enige appreciatiemogelijkheid. In casu stelde verweerder in de bestreden beslissing vast dat beide voorwaarden zich voordeden. Verweerder stelde vervolgens vast dat verzoeker zich bevindt in de situatie voorzien in artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Hij stelt in dit verband correct dat uit de bewoordingen van deze bepaling blijkt dat de staatssecretaris of zijn gemachtigde evenmin over enige appreciatiemogelijkheid beschikt wanneer de vreemdeling zich bevindt in de hierin bedoelde situatie. Het gebruik van het woord “moet” duidt immers op een gebonden bevoegdheid van de staatssecretaris of zijn gemachtigde.

Verzoeker betwist evenwel dat hij ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing onregelmatig in het Rijk verbleef en zich bevond in de situatie voorzien in artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Hij houdt zo voor dat hij ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing voorlopig was gemachtigd in het Rijk te verblijven in het kader van de procedure op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. De Raad merkt evenwel op dat verweerder op 15 mei 2014, en dus voorafgaandelijk aan het nemen van de bestreden beslissing, reeds had beslist dat de eerdere tijdelijke machtiging tot een verblijf op grond van de procedure van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet niet werd verlengd. Op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing was verzoeker bijgevolg niet langer gemachtigd tot enig verblijf op grond van de procedure artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Het

gegeven dat de beslissing tot weigering van verlenging van de tijdelijke verblijfsmachtiging mogelijks nog niet was betekend aan verzoeker op het ogenblik dat hij kennis kreeg van de thans bestreden beslissing, vermag hieraan nog geen afbreuk te doen.

Zoals reeds werd opgemerkt, stelde verweerder voorafgaand aan de bestreden beslissing reeds vast dat de medische problematiek van verzoekers moeder zoals ingeroepen in de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet geen verblijfsmachtiging in België meer rechtvaardigt en een terugkeer naar het land van herkomst niet langer in de weg staat. Er blijkt aldus niet dat deze eerdere tijdelijke verblijfsmachtiging op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet de afgifte van het aangevochten bevel om het grondgebied te verlaten in de weg stond. Er blijkt ook geenszins dat verzoeker zelf medische problemen heeft die van aard zijn dat deze kunnen leiden tot enige schending van artikel 3 van het EVRM en waarmee ten onrechte geen rekening werd gehouden. Verweerder stelde in zijn beslissing van 22 maart 2012 reeds vast dat dit geenszins het geval is en verzoeker geeft niet aan deze beoordeling te betwisten. Verzoeker brengt geen concrete elementen aan die een invloed konden hebben op de bestreden beslissing en waarmee ten onrechte geen rekening zou zijn gehouden.

Een schending van artikel 7 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook niet aangetoond.

3.2.3. Overeenkomstig artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet houdt verweerder bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Zoals reeds werd opgemerkt blijkt niet dat verzoeker zelf medische problemen heeft die van aard zijn dat deze zich kunnen verzetten tegen een terugkeer naar het herkomstland. Met deze medische problemen van verzoeker hield verweerder reeds rekening in zijn beslissing van 22 maart 2012, waarbij hij vaststelde dat deze geen verblijfsmachtiging noodzaken en een terugkeer naar het land van herkomst niet verhinderen. Er blijkt niet dat er op dit punt alsnog elementen voorhanden waren waarmee ten onrechte geen rekening werd gehouden. Verzoeker houdt dit ook geenszins voor. Hij refereert enkel aan de medische problemen van zijn moeder. Verzoeker wijst verder op zijn gezinsleven met zijn moeder, doch er werd voorafgaandelijk aan de bestreden beslissing door het bestuur reeds vastgesteld dat de gezondheidsproblemen van de moeder geen verblijfsmachtiging meer rechtvaardigen en deze een terugkeer naar het land van herkomst niet langer in de weg staan. Verzoekers moeder werd op 15 mei 2014 ook reeds bevel gegeven om het grondgebied te verlaten. Het tegen beide voormelde beslissingen bij de Raad ingestelde beroep werd bij arrest nr. 131 732 van 21 oktober 2014 ook reeds verworpen. Hierbij werd de opgeworpen schending van artikel 3 van het EVRM niet weerhouden. Aldus blijkt geenszins dat de bestreden beslissing enig gezinsleven in het gedrang brengt of enige scheiding van de gezinsleden tot doel of gevolg heeft. Verzoeker en zijn moeder dienen zo beiden het Belgische grondgebied te verlaten. Verzoeker brengt ook niet aan dat er concrete hinderpalen zijn die het gezinsleven elders in de weg staan. Verzoeker houdt aldus ten onrechte voor als zou de bestreden beslissing tot gevolg hebben dat het gezinsleven met de moeder wordt '*verbroken*'. Er blijkt aldus evenmin dat er zich wat het gezins- of familieleven van verzoeker betreft omstandigheden stelden waarmee ten onrechte geen rekening werd gehouden. In deze situatie kan niet worden vastgesteld dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet werd miskend.

3.2.4. Artikel 3 van het EVRM houdt verder een absoluut verbod in op foltering en op onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Hiertoe is vereist dat de betrokkene doet blijken van de aanwezigheid van ernstige en zwaarwichtige gronden om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij zal worden verwijderd een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of aan een onmenselijke of vernederende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM zal immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing vinden. Diegene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, zal zijn beweringen moeten staven met een begin van bewijs, zodat inzonderheid een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich evenmin (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262). Verzoeker geeft niet aan zelf medische problemen te hebben die een terugkeer naar zijn land van herkomst zouden verhinderen. Hij brengt evenmin overige concrete elementen aan waaruit zou kunnen blijken dat verzoeker in zijn herkomstland een risico in de zin van artikel 3 van het EVRM loopt. Enige schending van deze verdragsbepaling blijkt dan ook niet.

3.2.5. Wat het ingeroepen artikel 8 van het EVRM betreft, lijkt verzoeker zich verder te beroepen op een gezinsleven in België met zijn moeder. De Raad kan evenwel enkel vaststellen dat verzoekers moeder bij beslissing van 15 mei 2014 ook reeds bevel werd gegeven om het grondgebied te verlaten en het tegen dit bevel ingestelde beroep ook reeds werd verworpen door de Raad bij arrest nr. 131 732 van 21 oktober 2014. De vaststelling dringt zich dan ook op dat niet blijkt dat de bestreden beslissing tot doel of gevolg zal hebben dat de gezinsleden van elkaar zullen worden gescheiden of de eenheid van het gezin in het gedrang komt. Er liggen ook geen concrete elementen voor dat een gezinsleven in het land van herkomst of elders niet mogelijk zou zijn. Er blijkt aldus niet dat enige niet-eerbiediging van het recht op gezinsleven kan worden toegerekend aan verweerder of dat er sprake zou zijn van een inmenging in het gezinsleven. Het EVRM omvat geen recht voor een gezin om de plaats te kiezen waar zij hun gezinsleven wensen uit te bouwen (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko / Litouwen). Verzoeker toont ook niet aan enig concreet privéleven in België te hebben opgebouwd dat onder de bescherming valt van artikel 8 van het EVRM. In deze omstandigheden wordt geen schending van artikel 8 van het EVRM aangetoond.

3.2.6. Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen december tweeduizend veertien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

I. CORNELIS